

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΠΑΪΔΑ

—Νά σέ παντρέψουμε, βοέ Γιάννη ;
—Άχα....
—Γιατί, μορέ Γιάννη ;

Θά διαμαρτυρηθού η άλεπούδες...

ρεμια, καί κατόπιν στό γλέντι, πού χαροούσε ώρες άρκετές, τριγύρω στη γεμάτη χαράβανα.

Μή σ'ές φανή, ώστόσο, παραδόξο τού ψάρεμα αυτό, μακριά από τη θάλασσα. Ήταν σατανική έφεύρεσι του Νίκου, του Καπουτζιδιανού, όπως τον φώναζαν στο Σύνταγμα, γιατί ήσαν από τους Καπουτζιδες της Θεσσαλονίκης. Μάγα θυος Καμαριώτικη, σπουδασσα έχει κοντά στον Άτ - Γιώργη, ο Νίκος ο Παΐδας, είχε άρήσει έποχή, στα χρονικά του Αιμιλιανόπου. Άκόμα τον θυμούνται οι χωρικοί καί τινάζουν τo γαζά τους. Έπαναστάτης τέλειος, κατώφλων, ώστόσο, νά γλυνώνη κάθε τιμωρία καί κάθε άγχαρεία, μέ τις νόστιμες κατεργαριές του καί μέ τις παντοειδείς μακροπρησεις, πού μόνο αυτός ήξερε νά προσφέρη σ' όλους τους άξιωματικούς, καί στον Διοικητή άκόμα !...

Μιά μέρα ο λοχίας του, ο Νταλοδής, τον βοήζε νά ξεκοκαλίξη μόνος τον δυό κοτόπουλα.

—Βοέ, πού τ'ά έκλεφες ; Τόν ρώτησε.

—Μίλα καλά, κ'η λοχία, άπάντησε σοβαρά ο Παΐδας, σκουπίζοντας μέ τo αντίστροφο της παλάμης του τ'ά λιγωμένα χείλη του. Μίλα καλά καί μ'ην εκδέτεις έτσι εύκολα την ύπόληψή του Αιμιλιανόπου καί την τιμή του Έλληνο στρατιώτη !... Τί διάβολο, γιά κλεφτοκοτά μέ πήρες ; Βούτα τώρα ένα μεζέ καί μάθε πως ο Νίκος ο Παΐδας, ο Καπουτζιδιανός, δέν κλέβει τ'ά κοτόπουλα !
—Άμ' τότε, πού τ'ό βοήρες ;
—Το...έφαρέμω ! Γιά κόττα μεζές ; Θεός !...

Ο λοχίας τ'ό είχε χαμένα. Την άλλη μέρα πρωί - πρωί, ξεπλυμένος δίπλα στο Νίκο τον Παΐδα, κάτω από τo αντίστροφο του, έπαυσε μαθήματα περί τού πως ψαρεύουν τ'ά κοτόπουλα στον κάμπο. Κι όπως ο ίδιος κατόπιν έλεγε στους φίλους του, τo ψάρεμμα αυτό γίνεται ως εξής :

«Σ' ένα σπιτι σιτάρι επεράσθη «διαμιάξ» μιά καρφί - τσι, ή όποια κατόπιν ελιγίσθη καί έλαβε τo σχήμα άγχαριστού. Τό μηχανήμα αυτό έδεδη σ' έναν πολύ φιλό, αλλά καί πολύ δυνατό σπάγγο. Έπειτα τo «δόλομα» επινάχθη μέ όρμη μακριά από τo αντίστροφο. Καί τέλος ο Παΐδας άναψε τo τσιγάρο του καί ξεπλή - θηκε μπρούνα, καττάζοντας έξω «άσκαρδαμικτιά».

—Και τί έγινε κατόπιν ; Τόν ρώτησαν οι φίλοι του.

—Κατόπιν ο Παΐδας περίμενε ώσπου νά ταυτισθ. Καί πραγματικώς σέ λιγάκι, ένας μεγαλοπρεπής πετεινός, πού όδηγούσε τo χαρμί του στη βοσκή, στάθηκε μπροστά στο άγχαριστρού σιταρόστροφο καί άρχισε τ'ά κοπλιμένα :

—Κοκοκό !... Κοκοκό !...

«Η όρνιθες πλησίασαν μέ νοχέλια οδάλισης σφραγού σουλτανικού. Καμιά τους όμως δέν καταδέχτηκε νά σιγήνη καί νά καταπιή τo σιταρόστροφο.

—Κοκοκό !... Κοκοκό !... Έπέμεινε ο πετεινός σουλτάνος.

«Η όρνιθες γύρισαν την ού - ρά τους μέ μεγάλη περιφρόνηση. Άς κι είχαν καταλάβει την παγίδα.

«Ο πετεινός τότε θύμωσε καί γιά εκδίκηση, χάλι ! καταπίνει όρμητικά καί θυμωμένος τo σιτάρι.

«Τσίπτησε ! άνέκραξε ο Παΐδας θριαμβευτικά. Καί ενώ ο πετεινός διέγραφε τις π'ο παράξενες τοίπτες, ο τετρατέρας στρατιώτης τόν έσυρε σιγά - σιγά πρὸς τo αντίστροφο, ώσπου τόν παρέδωκεν «εΐσεδάτως» εις τόν χάσκοντα από θαυμα -

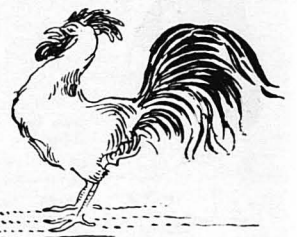
«Η γρηές, ή μπάμπες, ή φτωχές, τ'ά έχασαν

—Από τότε, πού μέ γέλασε εκείνος ο παλαιοαντάρας, δέν έχω πιά μάτια γιά γυναίκες. Τις συζάβηκα ! Καλύτερα νά γλέτω τις γελάδες μου...

Περνούσε μιά χαρά τo πέμπτο Πυροβολικό μας, στο Αιμιλιανόβο, μέ τo Γιάννη. Ήταν καλοσαύρι. Ο κάμπος σωστό καμίνι. Ο ήλιος έφηνε, πού λέν, τ' αύγό. Για τούτο τ'ά γυνάικια σταμάτησαν, κατ'ά διαταγήν του Στρατηγείου. Καί οι άνδρες, άφ'ού τελείωναν τ'η λιγούση τους ύπηρεσία, τ'ό έρχονταν στην Ξάπτα καί στο...ψά -

σιόν λοχίαν του, ως...λάφρων πολέμου έξ του βασιλείου των πτηνών, των «κοκκιοκοκοφώνων», ως έκαλούσε τούς Τούρκους καί τ'ά πουλερικά, τις όρνιθες καί τούς κοκκοφούς δηλαδή !

Το ψάρεμμα της λάπιας γινότανε κατ' άλλον τρόπον. Πρὸς τo βράδι ο Παΐδας ξεπετούσε ένα κομμάτι άντερο, δεμένο σέ σπάγγο κι αυτό. Η λάπια έφθανε σέ λίγο, ταλαντευομένη σάν βάρκα σέ ταραγμένη θάλασσα. Άρταζε άπ' τ'η μιά άκρη τo άντερο καί τo κατάνιπε. Ο Παΐδας άπ' τo άλλο μέρος τραβούσε μεθοδικά τo σπάγγο, τo άντερο ξεφύγε, ή λάπια τo παρακολούθουσε, τ'ό ξανάπαζε, τ'ό ξανακατάνιπε, τ'ό ξαναζα - νε, τ'ό ξανακρυνούσε, ώσπου κατέληγε στο αντίστροφο καί από εκεί στην...χαράβανα !...

Κοκοκό !... Κοκοκό !...

Έτσι του Παΐδα ή μέθοδος είχε διαδοθή σ' όλο τo Σύνταγμα καί τ'ά κοτέσια του Αιμιλιανόπου είχαν πάθει νύλα αληθινή. Η γρηές, ή μπάμπες, ή φτωχές, τ'ά έχασαν. Οι χωρικοί χαλούσαν τόν κόσμο μέ τις διαμαρτυριές τους καί ο Διοικητής διάταξε στο τέλος νά ληφθούν μέτρα. Μά τ'ά μέτρα όμως δέν έμποδίζαν τόν Παΐδα νά εξακολουθή τo γατοσπερτικό του έργο.

Ένα πρωί ο Παΐδας, γυρίζοντας καθαύλα από κάποιαν εκδρομή, είδε κάτω από ένα σιμάρι, εκεί κατ' την άκρη του χωριού, μιά κλώσσα μέ τ' αυγά της.

—Μορέ μεζές ! φώναξε.

Κι' εΐθδς πετιέται άπ' τo άλογο, μαζεύει όλη τ'η «ελλωσσορρία» στο σακελίδιο του καί δρόμο γιά την χαράβανα...

Κόττα πιά γιά κόττα κόντενε νά μ'η μείνη στο χωριό. Οι χωρικοί, πού δέν είχαν πιά κόττες γιά νά χάσουν, πέφανε νά διαμαρτυρώνται.

—Βλέπεις, λαίπν, πού σταμάτησε πιά τo κακό !

Είπε ο Διοικητής στον πάρεδρο.

—Γιατί ; Ρώτησε ο πάρεδρος.

—Γιατί κανένας πιά δέν φωνάζει ότι τού κλέβουν τις κόττες !...

—Έχετε δικη, άπάντησε ο πάρεδρος. Μά τώρα θ' διαμαρτυρηθού η...άλεπούδες, γιατί δέν βρίσκουν πια δονθία γιά νά φάνε !...

Μιά άλλη διασκέδασι των άνδρων του πέμπτου Πυροβολικού ήταν, όπως είπαμε, κι' ο Γιάννης ο Γελοδάρης, κακοφτιασμένος, κακομοιμένος καί κοιτούτσος, ο όποιος είχε μολαταίτα αίμα θερμό καί τριγερή καρδιά. Κάθε κορίτσι όμορφο πούβλεπε, τ'άθελε γιά γυναίκα του...

Γιά κάθε κοπέλλα πού περνούσε, έγλυψε τ'ά δάχτυλά του :

—Άχ ! καί πότε θ'ά την παντρευτώ !...

Είπατος, καθώς ήταν, κατάνησε ή Τσιφτζίνα του χωριού καί έβανε κάθε θέλημα δωρεάν σχεδόν σέ όλους. Κουβαλούσε νερό, έκοβε ξύλο, έσπαζε πέτρες. Κάθε δουλειά την εκτελούσε μέ μεγάλη προθυμία, φάνει νά τ'ό ζητούσε τo κορίτσι τού σπιτιού. Τ'ά βάσανα αυτά εξακολούθησαν καί στο στρατό, καί μάλιστα άφτόν τον πήρε στο χέρι ο Παΐδας. Πολλές φορές στο χωριό ο Γιάννης, άπονητευμένος άπ' τ'α κορίτσια, μούντζωνε τις άγάπες του άρκετές μέρες. Σέ λίγο όμως τo έρωτικό πάθος τόν έσερνε καί πάλι στο χωριό, γιά νά ξαναπαθή τ'ά ίδια καί χειρότερα, ώσπου τόν κάλεσε τέλος ή πατρίδα, γιά νά την ύπηρετήσει. Καί όμως, στο Πυροβολικό, πού κατατάχτηκε, ως χειροδύναμος, έπαθε τo πιο μεγάλο κακό.

Λίγες μέρες έπειτα άπ' την κατάταξή του, είχε έρθει στο Σύνταγμα ένας νεοσύλλεκτος πυροβολητής, άμουστακος, όμορφος, δροσερός, άφράτος καί ροδοκόκκινος, πού μπορούσε νά περάση καί γιά βοσκοπούλα τού τραγονιδίου ροδοπλασμένη. Ο Παΐδας συνέλαβε άμέσως τότε ένα σχέδιο διαβολικό. Τρέχει καί βρίσκει τo Γιάννη.

—Γιάννη, τού λέει, ή Έλενίτσα του Κατ'ηράδου σ' έρωτεύθηκε καί εν' έτοιμη ν'α' άρραβωνιαστή. Άφησε τo σπιτι της κι' ήρθε στο Σύνταγμα, ξετρελλαμένη γιά σένα. Έτσι νά φάω της πήττας τ'ά κόκκαλα, ώρκισθηκε ο Παΐδας, άν σου λέω νύμφεμα...

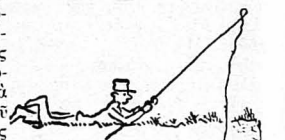
Ο Γιάννης τόν πίστεψε. Τ'ά μίλησαν, τ'ά είπαμε καί έτοιμαστήκανε τ'ά πάντα. Οι άρρα -

—Σ' αγαπώ !... ψιθύρισε, γλ'φοντας τ'ά δαχτυλά του.

—Νάτηνε ! αυτή είχε ή νύφη...

Ψάρευσ όρνίθια !

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Η παρακάτω νόστιμη ιστορία συνέβη την εποχή που οι Άγγλοι πολέμησαν εναντίον των Μπόερς, στο Τράνσβαλ.

Μιά νύχτα ένα ταμιά Άγγλων στρατιωτών έφτασε και στάθηκε στους πρόποδες ενός λόφου, επάνω στον οποίο ερχόκετο να στήσουν ένα κανόνι. Οι άνδρες, οι οποίοι βάδισαν από το πρωί, ήσαν κατάκοποι και γι' αυτό, μόλις στάθηκαν, ρίχτηκαν άμεσως στον ύπνο, για να ξυπνήσουν πριν άκούει ξημερώση και να στήσουν το κανόνι στο λόφο.

Κατά τα μεσάνυχτα όμως, ένας από τους σκοπούς, που φρουρούσαν το στρατόπεδο, άντελήρητο ύποπτους θορύβους μέσα στο σκοτάδι. Δέχθηκε μάλιστα και μερικώς ύποπτες σκιές, που έβαιναν επάνω στο λόφο. Είδοποιήσε λοιπόν σχετικώς τον άρχηγό του τμήματος, ο οποίος όμως δέν έδωσε καμιά σημασία στις πληροφορίες του.

—Κουταμάρες!... είπε. Ή φαντασία σου θάνα...

—Άρχηγέ, επέμενε ο σκοπός, φοβάμαι ότι είναι οι έχθροι! Έλάτε και ο ίδιος αν θέλετε ν' άκούσετε.

Ο άρχηγός σηκώθηκε πράγματι και φθάνοντας στη θέση του σκοπού, πιάθηκε κι' άφροντάστηκε. Τη φορά αυτή άκούγονταν καθαρότατα ο θόρυβος.

—Κατά, είπε. Ο λόφος πρέπει να καταλήφθη άπόψε!...

Οι στρατιώτες σηκώθηκαν, ντύθηκαν άδούρνα κι' έτοιμάστηκαν για έργο. Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή, αλλά μπορούσαν να διακρίνουν το ήφωμα και διευθύνθηκαν προς αυτό. Ένω έπλησίαζαν, άκουγαν ζωηρότερους τούς ήχους και μάλιστα διέκριναν έδω κι' εκεί κάποιες κινήσεις σπαθών επάνω στην κορυφή.

Έξαφνι κάθε θόρυβος έπανε κι' ένω οι άνδρες άνέβαιναν προφυλακτικά το λόφο, άκούστηκε ξαφνικά να καταρρέει από την κορυφή ένας τεράστιος βράχος. Δέν είχαν συνέλθει ακόμα από την πρώτη έκπληξη τους οι Άγγλοι, όταν και δεύτερος βράχος καταρρέει από την άποψη πλαγιά του λόφου και τρίτος και τέτατος, κι' άλλοι πολλοί, ο ένας κατόπι του άλλου.

—Δέν έχουν πολεμοφόδια! φώναζε τότε θορυβητικά ο άρχηγός. Άπάνω τους παιδιά, και τούς φάγαμε!...

Οι στρατιώτες όρμησαν προς το λόφο, άνοίγοντας άγριο τουφεκίδι. Οι «έχθροι» επειδή άκριβώς δέν είχαν όπλα, έτράπησαν εις άτακτον φυγήν, καταφρονώντας το λόφο με τρομερά ουρλιάσματα.

Πολλοί μάλιστα, στη φυγή τους, έπεσαν, χωρίς να το θέλουν, μέσα στις πέξεις του έπιτιμμένου έχθρου και τότε οι Άγγλοι κατάλαβαν την τρομερή γάφα τους. Γιατί οι πανικόβλητοι άνθρωποι αντίπαλοι δέν ήταν Μπόερς, αλλά τεράστιοι πιθήκοι, που, ποιος ξέρει πώς, βρέθηκαν επάνω στο λόφο.

Όπως όδηγότε, διατάχθη παύση του πυρός. Σε λίγο μάλιστα έγρήφη και η σκεπτική έκθεσις, η οποία άνέφερε ότι, χωρίς στην πειθαρχία και την γενναϊότητα των άνδρων του τμήματος, σήτητήσαν κατά κράτος και έξεδιώχθησαν από επικαιρον θέσιν άγρια σίτην κτηνωδών έχθρων»...

Θυμες θα γινόντουσαν την άλλη Κυριακή. Όλο το χορδί και το Σύνταγμα είδοποιήθηκε καταλλήλως και έγκαιρως. Ο Γιάννης άγράφει τα δώρα: «Ένα καθρεφτάκι με τεκεζένια όρχη, μια χτένια τριανταφυλλιά κι' ένα μπενζαλάκι με μύρο από...καμφορά».

Στην ώριμμένη ώρα ο Γιάννης με τον Παίδα, τον κομπάρσο, έφτασαν στο χωριό τους...νύφης, κάποια χαμοκέλλα, που είχαν προορίσει επί τοούτο. Ο Παίδας έσπρωξε το Γιάννη μέσα κι' έκλεισε την πόρτα. Ο... γαμπρός, σαστισμένος στην όρχη και συγκινημένος, κοινοστάθηκε για να συνέλθει. Ύστερα ξεδιάλυνε κατά το βάθος κάτι σάν γυναικά...

—Νάνημε! σκέφθηκε. Αυτή είναι η νύφη...

Πλησίασε, λοιπόν, και κατέθεσε τα δώρα στους πόδας της.

—Σ' αγαπώ! της ψηθίρισε συγχρόνως. Όλα θάνα δικά σου... Ή καρδιά μου κι' η γελάδες μου...

—Κι' εγώ σ' αγαπώ περι—περιπαθώς! Του απάντησε ή δθεν Έλενισσα.

Ο Γιάννης ξεδάρεψε τότε. Θέλησε να ριχτεί στην άγκαλιά της και να την φιλήσει στενωτά.

Μά ο ροδωκόγυλος φαντάρος, που τον είχαν ντύσει επί τούτω γυναικία, πρόφτασε, του φόρεσε στον όμο του ένα σαμάρι και πήδησε βίστερα καβάλλα του!...

Τό τί έγινε, δέν λέγεται παιά. Σύννεφο ή καρπαζιά!...

Άναστατώθηκε το χωριό. Πανηγύρι σωστό.

Από τότε, όταν λέγανε του Γιάννη:

—Νά σέ παντρέψουμε, βρε Γιάννη;

—Άα, άπαντούσε, σηκώνοντας άπάνω το κεφάλι του.

—Γιατί, μωρέ Γιάννη;

—Απ' τον καρπό που με γέλασε έκείνος ο παλαιο-

φαντάρος, δέν έχω παιά μάτια για γυναίκες... Τις σγαθήκα.

Καλύτερα να βλέπω τις γελάδες μου...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μικυντέν και Λευμπεά. Ή απάντησις του ευσυνείδητου χειρουργού. Ο Ρισελιέ και οι συκοφαντούμενοι. Η εξωφρενική στενεκέφαιξη έδμετυπία της ισπανικής Αύλης. Πώς την έπαξε ένας γενναίος ιππέτης. Η...ιερά κνήμη της βασιλείσης, κτλ.

Ο περίφημος Γάλλος χειρουργός Μοντνόν προσεζήλην μια μέρα να κάνει έγγχείρησιν στον καρδινάλιο Λουμποά, πρωθυπουργό της Γαλλίας. Ο καρδινάλιος, μόλις είδε το γιατρό, του είπε:

—Προσέχετε, γιατρέ, να μη μ' έγγχειρήσετε όπως έγγχειρίζετε τούς άθλιους έκείνους φτωχούς του νοσοκομείου σας.

—Έξοχώτατε, απάντησε τότε ο ευσυνείδητος γιατρός, ο καθένας από τούς φτωχούς μου, που έσκις άποκαλείτε άθλιους, όταν βρίσκεται κάτω απ' το χειρουργικό μου νυστέρι, είναι για μένα ένας πρωθυπουργός!...

Ο καρδινάλιος Ρισελιέ, πρωθυπουργός της Γαλλίας επί Λουδοβίκου ΙΙ', όσες φορές άκουγε να κατηγορούν κανέναν, συνήθιζε να λέη:

—Ήθελα να γνωρίσω αυτόν τον άνθρωπο. Βεβαίως θάχη κάποια άξια για να καταφέρωνται τόσο έναντιόν του!...

Σε μια κινηγητική έκδραση κάποτε ή βασίλισσα της Ισπανίας, σύζυγος του Φίλιππου Β', γρονέμιστηκε από το άλογο της κι' έβρινε κρεμασμένη από τον αναβολέα, στον όποιον είχε περδεμένη το πόδι της. Εδνχώς το άλογο στάθηκε άμέσως κι' έτσι ή βασίλισσα σώθηκε από βέβαιο θάνατο. Το πόδι της όμως ήταν τόσο γερά μπλεγμένο, ώστε ήταν άδύνατο να το ελευθερώση μόνη της ή βασίλισσα. Ή θέσις της λοιπόν ήταν πολύ κρίσιμη, γιατί από στιγμή ος στιγμή μπορούσε το τρομερό άλογο να κάλψη άδέσποτο και να την κατασυντρίχη. Όλοι οι αλίζα άκόλουθοι της παρακολούθησαν τη σκηνή αυτή με άγωνία, χωρίς να μπορούν να προσφέρουν στη βασίλισσα καμιά βοήθεια, γιατί ο πρώτος στανλάρχης, ο μόνος ο οποίος κατά την έθμετυπία είχε δικαίωμα να έγγχη το πόδι της βασίλισσης έλειπε έκείνη τη στιγμή.

Επί τέλους, ένας ένοχος ιππότης, άγωνών την έθμετυπία της Ισπανικής Αύλης, έπλησίασε κι' ελευθέρωσε τη βασίλισσα από τη δεινή θέση στην όποια βρισκόταν.

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιά ήταν ή άμοιβή του γενναίου αυτού ιππότη; Ίσθεις έξοτα από την Ισπανία για την παράβασι των κανόνων της αλίζης έθμετυπίας! Έπειδή, δηλαδή, έτόλμησε ν' άγγίση την κνήμη της βασιλείσης!...

Σ' ένα ταξείδι της ή βασίλισσα της Ιταλίας Μαργαρίτα κατέβηκε στο σταθμό μιας κοινοπόλεως, όπου την υποδέχθηκαν ή άρχές του τόπου και οι κάτοικοι. Για να εθαριστή η λοιπόν τοις καλούς ύπνους της ή βασίλισσα δέχτηκε να πιη ένα ποτήρι σαμπάνιας εις ύμειαν των. Ένω όμως έπιανε, έπεσαν μερικώς σταλαγματιές κι' έβρεξαν το φανερά της.

Η Μαργαρίτα άνοιξε τότε την τσάντα της για να βγάλη το μαντήλι της και να καθαρίση τις στανόγες.

Ο Δήμορχος όμως, παρεξηγώντας την κίνησι της βασίλισσης, και νομίζοντας πως θάδραζε χαίματα για να πληρώση, έσπεισε να της δηλώσει κατηγορηματικώτατα:

—Α! Όχι, Μεγαλειότητά! Το κρασί σας είναι πληρωμένο. Σας κεράσαμε έμεις...

Κόκκαλο ή βασίλισσα.

Ο Λουδοβίκος 16ος της Γαλλίας ήταν όνομαστός για την πολυγμία του.

Όταν την 19ην Αύγουστου του 1792 οι αυτοκρατορικοί σαματωμάκες έξοντώθηκαν από τούς επαναστάτες, ο βασιλεύς και ή βασίλισσα κατέφυγαν, ζητώντας τη σωτηρία τους, στην Έθνηκή Συνέλευσι.

Ένω λοιπόν ή συνέλευσις σινεδρίαζε, ο Λουδοβίκος ζήτησε κάτι να φάη, γιατί πεινούσε τρομερά. Η Μαρία Αντουανέττα του παρετήρησε ότι δέν ήταν σωστό να φροντίζη για αψι, τη στιγμή που σινεδρίαζε ή έθνοσυνέλευσις να σιτητούσε θέματα ίμψτης σημασίας.

Ο Λουδοβίκος όμως ήταν άμετάπειστος και δέν θα ήσυχάζε αν δέν του έφερναν μια ψητή θρυιθα, την όποια καταβρόχθισε «στο ποδάρι», μαζί μ' ένα μεγάλο κομμάτι ψωμιά.

—Τώρα που έφαγε πλέον να διαμαρτύρεται ή κοιλιά, τον λόγον έχει ο νους! είπεν ο βασιλεύς, σκουπίζοντας τα χέρια του...

